

— Ти ходишъ по страшни работи. Нѣма те цѣли дни, а азъ самотна изъ тъмни жгли плача, гледамъ да ме невиди нѣкой. Предъ кого мога да разкрия мжката — набрана въ гърдитѣ ми?

— Ахъ ти, гължбице моя! — Тжжишъ повече отколкото бива. Трѣба повече да търпишъ. Не горя ли и азъ отъ сжщия огънь!

— Когато буря отнесе гължба и градъ сломи крилата му, кога смъртъ го врѣхлети, какво прави безъ него гължбицата?

— Тя тжжно гука и пакъ живѣе.

— Не! Тя не трѣба следъ него да живѣе, осиротѣла. Защо ѝ е животъ презъ черни скърбни дни?

Задъ самата ни кжща близо отъ изсѣхналия върхъ на полуизсѣхнала круша въ хълма куковица пакъ разнесе ясно:

— Куку, куку, куку!

Тета се стресна. Сякашъ я ожили нѣщо. Силна болка я присви. Облакъ осѣни лицето ѝ. Вихрушка зловеща проеча въ душата ѝ.

— Това не е на добро, — едва чуто отрони тя и погледна Даскалъ Димитъръ съ единъ дълъгъ погледъ.

Той мълчеше, свелъ замислени очи уземи. Ненадейно дигна глава, изправи стройна снага. Огънь блѣсна въ очитѣ му и продума:

— Слушай, мила! За какво е тоя тъменъ облакъ на лицето ти, защо сж тия мрачни мисли? Куковицата все тѣй си кука и презъ лоши и презъ добри дни. Ние не бива да внасяме въ нашата младостъ отчаяние и скърбъ. Предъ насъ е живота — нацвѣтѣлъ и избуялъ като вашата градина. Нека отворимъ нашитѣ души за неговитѣ радости.

Край пжтя проеча лѣсенъта на бекри Лютфи. Той е пакъ пиянъ.

Бекри Лютфи наследи отъ баща си голѣми богатства. Още младъ човѣкъ, а вече успѣлъ всичко да пропие. Тритѣ му жени една следъ друга го напуснаха и си намѣриха мѣсто